

ENTREVISTA a BEATRIZ GIMENO, escriptora i activista lesbiana

"Hi ha més lesbianes que gais"

Va liderar la federació estatal de gais i lesbianes i ara firma el llibre *La construcción de la lesbiana perversa* (Gedisa), sobre el cas Wanninkhof.

NÚRIA NAVARRO

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 27.03.09

--¿Què explica el cas Dolores Vázquez-Wanninkhof?

--Que l'estereotip que la premsa va contribuir a difondre sobre Dolores Vázquez és el mateix que es va utilitzar per construir les lesbianes al segle XIX. No s'ha superat.

--¿Com és aquest estereotip?

--És el de la lesbiana masculinitzada, perversa, lletgíssima, que es percep com a perillosa perquè no depèn ni econòmicament ni afectivament ni eròticament de l'home. L'altre gran estereotip, que ve del segle XVII, és el de la lesbiana que pobla l'imaginari eròtic heterosexual, el de les revistes porno.

--Alguna cosa es deu haver guanyat en aquests tres segles, ¿no?

--Hem guanyat en igualtat legal i en tolerància, però no és suficient.

--Si se les veiés més... ¿Estan amagades? ¿Són poques?

--Hi ha més lesbianes que gais.

--¡Què diu ara!

--Està documentat. I una de les raons que avui fa que les dones es plantegin el fet de relacionar-se afectivament i eròticament amb altres

dones és la incomprensió que hi ha entre homes i dones. Hi ha moltes dones que passen del feminisme al lesbianisme d'una manera natural.

--Llavors alguna cosa falla. No se les veu.

--Efectivament. Jo em pensava que el fet que una lesbiana com jo presidís la Federació Estatal de Lesbianes, Gais, Bisexuals i Transsexuals, sota el mandat de la qual es van aprovar la llei de matrimonis i la llei d'identitat de gènere, animaria polítiques, escriptores, presentadores, cantants i actrius --¡que n'hi ha!-- a sortir de l'armari. No ha sigut així.

--¿La seva teoria?

--Som dones. I les dones som més vulnerables en l'aspecte laboral i en el social. Ens fa la impressió que hi tenim més a perdre. Jo continuo fent una crida a la responsabilitat a totes aquelles dones que no hi perdrien gaire si fessin aquest pas. L'armari, a la llarga, passa factura. L'única manera de normalitzar és visibilitat, visibilitat, visibilitat.

--A la telesèrie Hospital Central n'apareixen dues. ¿Serveix?

--Està bé, però no és suficient. ¿Quantes polítiques hi ha? I el problema és que tothom sap que són lesbianes...

--Al mercat potser li interessa explotar aquest filó i tot es torna fàcil...

--No sé què dir-li. Els gais tenen més diners, més inclinació a muntar empreses, un oci molt diferent del nostre. Nosaltres en tenim menys, gastem menys.

--¿Ha arribat el moment de parlar més de lesbianes i menys de gais?

--Ja m'agradaria, ja, però em temo que encara no és possible.

--¿Els gais no hi ajuden?

--En el moviment gai he vist molt masclisme. De fet, hi ha la mateixa disparitat entre gais i lesbianes que entre homes i dones heterosexuales. O pitjor, perquè els homes heterosexuales encara estimen les dones, però molts gais no les necessiten per a res. Crec que el lesbianisme té més a veure amb el fet de ser dona que amb el de ser homosexual. El que ens passi a nosaltres està lligat al que passi a totes les dones.

--¿Per això va deixar la direcció de la federació?

--La vaig deixar perquè havia complert un cicle polític. D'alguna manera, he tornat al feminisme, on vaig començar fa 25 anys. Llavors no era un lloc gaire còmode per a les lesbianes. Les feministes no volien que se les confongués... I el moviment gai tampoc ha resultat ser un lloc gaire confortable. Sé que el que vagi bé a les dones també ens anirà bé a nosaltres.

--Ja que hi som, assenyali un error de les dones heterosexuales.

--A vegades, la posició de subordinada té una part de comoditat i costa renunciar-hi. La igualtat costa. S'ha de treballar. Per guanyar alguna cosa, s'ha de renunciar a alguna cosa.

--Les lesbianes joves ja no renunciem a res.

--Véuen més fortes, ha, ha. No tenen vergonyes ni pors, però no volen identificar-se com a lesbianes. No volen etiquetes.

--¿Tant importen les etiquetes?

--Importa nomenar les coses pel seu nom. Si no es nomenen, no existeixen. I, fins que no existeixin, les etiquetes són necessàries.

--Escolti, ¿no la cansa exercir públicament de lesbiana?

--Pesa, pesa. Sóc una persona tímida i això de ser famosa per ser lesbiana em costa. Hi ha dies que em tornaria a ficar a dins de l'armari.

--¿Què ha de passar perquè l'armari només sigui un moble útil?

--Tot acabarà quan als pares i mares els sigui igual que el seu fill sigui gai o lesbiana. Mentre els faci llàstima, ràbia o dolor, és que alguna cosa passa. S'haurà de continuar lluitant fins que ser gai o lesbiana sigui indiferent.